

3. søndag efter påske. Ribe Domkirke. Signe von Oettingen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort, og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen, og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.« Joh 14,1-11

Prædiken:

I mandags drak jeg en afstandskaffe med en rigtig god bekendt. Hun er forfatter, har skrevet flere børnebøger, og hun har også engang skrevet en biografi. Det er hun i gang med igen. Det er godt, for hun har virkelig haft et ganske særligt liv. Men den nye biografi skal ikke give et rids over de biografiske veje, hun er gået, og de valg hun har gjort, gode og dårlige, om hendes skæbne. Hun har virkelig haft en tung skæbne. Men den nye biografi skal handle om det, som er vigtig for hende lige nu, på den vej

hun er på. "Og hvad er det vigtigste lige nu for dig på din vej," spørger jeg. "Det lyder nok meget naivt," svarer hun. "Men det er da naturligvis kærligheden. Ikke kun til et andet menneske, men til alt levende, og til alt det, som er lige nu, også til det liv, som blev mit. Jeg har genvundet min tro her i Corona tiden. Jeg har aldrig haft sådan en fast vej, at holde mig til. Men fra den særlige langfredag i år, og frem til i dag, har jeg pludselig kunnet se mig selv i troen igen. Langfredag var jeg stadig meget bekymret og bange, men tiden efter har virkelig været rig på trøst, og det har gjort, at jeg har fået skrevet så meget og tænk: at vi sidder her og drikker kaffe i dag, det har vi da aldrig gjort før!

Og da jeg går derfra, havde min kære forfatter tændt en jubel i mig, som jeg er så taknemlig for. Et lille påskeunder var mødet for mig. Et: frygt ikke, og hav tillid til de nye veje, som åbner sig for dig. Det er jo også det, som englen siger ved den tomme grav til påske. Frygt ikke! Det går videre. Livet går videre. For nok har krisen lært os, at der er mange veje, som vi har været vandt til at gå, og som vi for øjeblikket ikke kan gå. Oplevet, at nogle veje var utilgængelige. Vejen til børn, forældre og bedsteforældre, til skolen og Domkirken her. Men der er også mange nye veje, som bliver afprøvet eller genopfundet.

Og jeg tænker, da jeg går hjem: Jeg har lige mødt et uforfærdet hjerte, som har genfundet tilliden til troen.

Jubel passer godt til søndagen i dag, som fra gammel tid har overskriften: Jubilate. Jubel er en følelse, som man ikke kan holde for sig selv, men som trænger til at komme ud, og som man trænger til at vise. Så I kan godt begynde at bryde ud i jubel, der hvor I nu har taget plads, hjemme i jeres stuer, på sofaen eller i sommerhuset, for det hører med til denne søndag.

I jubel skulle vi have modtaget alle konfirmander i dag til deres konfirmation. Det gør vi så forhåbentlig den 21. juni med en rigtig konfirmationsfestgudstjeneste. Og det,

som vi år efter år prøver at give konfirmanderne med på deres vej, er jo netop også det: Frygt ikke! Vær ikke forfærdede i jeres hjerter, for nok vil I føle frygt og være bange over meget i den verden vi lever i, og især i sådan en krise vi befinder os i nu. Men intet menneske kan leve sit liv ud af frygten. Det har også brug for tro og håb. Det har brug for at håbe, at det bliver godt igen. Ikke blot engang i Guds himmelske boliger, men her i dette liv, at et gode går foran os, som Kristus, og at han er den, som kommer os i møde, ligegyldig hvilken vej vi vælger.

Håbet har også brug for modet. Modet til at spørge, lige som Thomas i dagens evangelium: hvor er det vi skal hen? Hvor er målet? Kender vi det? Det giver jo Jesus mulighed for at afklare, hvad han mener: han er målet og vejen. Uanset hvilken vej I vælger i livet, er det vigtigste, at jeg vil gå denne vej sammen med jer, siger han til disciplene og os i dag.

Og hvad betyder det, at Jesus går med? At Kristus går med? Det er, at kærligheden følger os. Barmhjertigheden. Tilgivelsen. At nåden går med. Det har vi brug for, som mennesker, for at kunne være dem vi er, i sandhed, med alt det lykkelige, men også alt det ulykkelige og uafsluttede, som hører vores liv til, med alle de spørgsmål, som vi aldrig får svar på, så vi kan leve et liv i sandhed overfor os selv, vores næste og for Gud.

Det er jeres vigtigste opgave disciple, siger Jesus i dag. Det er vigtigt, at I giver dette videre. For det er den frelse jeg har bragt til verden. Det er mine gerninger og min fars gerninger. Det skal I give videre til hinanden, og I vil med garanti lykkes med det.

Så: Frygt ikke! Hav tillid og mod til at gå nye veje. At have mod, det er også tålmodighed.

Det peger min forfatterbekendt på inden vi skilles. Hun peger på tålmodigheden.

Det gør også en anden forfatter, som jeg holder meget af, nemlig Rainer Maria Rilke, og ham drikker jeg også en afstandskaffe med af og til i denne corona tid. Født i 1875

og død i 1926. For ham ligger livsmod, mod og tålmodighed også meget tæt på hinanden. For livets og troens vej har brug for masser af tålmodighed, for selvom mennesket har haft årtusinder til at lære livet at kende, står det igen og igen så frygtelig begynderagtig overfor sin vigtigste opgave: at være til i verden med alt det, som vi kommer til kort i, står usikre overfor og uformående overfor i livet, og når vi skal tage afsked med livet. Det skriver han om blandt andet i følgende digt, som jeg vil læse for jer nu:

“Vær tålmodig med alt det,
der ligger uløst i dit hjerte,
og forsøg at elske selve spørgsmålene.
Søg ikke efter svar, som ikke kan gives,
for du ville ikke være i stand til at leve med dem,
og pointen er netop, at kunne leve alting ud.
Lev spørgsmålene ud nu,
og måske vil du en dag uden at vide det,
leve dig ind i svarene.”

Glædelig søndag.

Lad os bede!

Vi beder for de bekymrede og syge og for dem, som ingen beder for. Vi beder for vores familie, og alle vi holder af. Vi beder dig, gode Gud, være hos dem, som ingen har hos sig, og vær også hos os, der har alt, men mangler visdom. Hold os fast i troen med håbets liv, og gør det særligt de dage, hvor vi ikke længere kan se os selv i det.

Og lad os bede fadervor sammen:

Fader vor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag det daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere, og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og magten og æren i evighed.

Amen.

Og modtag Herrens velsignelse:

Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred! Amen